

PEST, DECEMBER 27.

52. szám.

II. FÉLÉV. 1860.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer: esütörtökön. Előfizetési díj: helyben félévre 1 frt 31 kr., s egész évre 2 frt 62 kr. aust. ér.; vidékre postán félévre 1 frt 66 kr., s egész évre 3 frt 32 kr. au. ér. Az előfizetési pénzek a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalába (Lipót-utca, 8. sz.) bérmentesen, a lap szerkesztését illető levelek pedig a „Katholikus Néplap” szerkesztőségéhez (Pest, Képző-utca, 4. sz.) intézendők.

Bucsuhangok a hanyatló év végén.

Minden mulandó, minden változó!
A merre nézek, hervadás, halál!

Bölcső és sír között egy arasz a tér,
E kis téren mozgunk, míg lehelünk.
Talabér.

Ha valamikor, bizonyára a haldokló év utolsó napjainak óráiban önkénytelenül is a mulandóság, az enyészett sárga képe tűnik föl előttünk. Sietnek egymásután napjaink. Ime, ismét egy év tűnik le, távozik örökre tőlünk, visszahozhatlanul. . . Nincs erő, nincs hatalom, mely visszavarázsolná számunkra. . . Életünk ismét rövidebb lett egy évvel. Ki tudja? tán utolsó leend a beálló újév, melyet a Gondviselés élni enged, s azon kívül nem fog ránk többé más évnek hajnala derülni.

Méla-bus érzetek vonulnak át meghatott lelkünkön, épen úgy, mint midőn késő őszzsel a letarolt kertek virágpompájának pusztulását szemléljük. Bár merre lépünk, mindenütt hervadt virágokon, száradt leveleken taposunk. Hová lett az egykori illatos virágkehely? A kedves illat elpárologott; a színe-hagyott szirmok szét-szórva hevernek; a szár, mely egykor oly büszkén emelé drága terhét, pusztá kóróként meredez az égnek. Busan kovályg az esti szellő a pusztulás között; nem susog a lombok között; nem esőkolja a virágok méz-lepte ajkait. Csak néhány sárga-piros levél inog még a lombtalan ágakon, mint megannyi kedves emlékei a lefolyt boldog időnek. . . Szívünk szorul, s néma lány fájdalommal áldozunk az elhaló természetnek. Te is elmész, hanyatló év! óráid megszámlálvák már, magaddal viszed mult időnk nem egy boldog, nem egy bus emlékét. Elviszed teljesítenül szép reményeinket, miket szívvérünkön tápláltunk, s mikért hiában esengtünk, míg itt valál. Boldogok kívántunk lenni, s ime most sirodniál kell bevallani esalatkozásunkat. Évről évre gazdagabbak leszünk egy csalódással és szegényebbek egy reménnyel, míg a hideg valóságra ébredünk, s a kietlen vénség fog beköszönteni.

Oh mulandóság! bármily komor eszméket keltsen is föl bennünk emléked, vigasza vagy te mégis a zarán-

dok földi szenvedőnek. Ha szívünk a fájdalomtól szét-szakadni készül; ha jó szándékunk a világ szemétől fél-reismerve, guny tárgyává lesünk; ha jótéteményeinkkel rut háladatlanságot aratunk; ha üldöztettünk az igazságért: komor képed vigasztaló angyala lesz lelkünknek. Elmulik minden, a sír enyhet ad. — susogja egy benső szózat. Ne busulj hát eltiprott szenvedő, legázolt, megvetett erénybajnok! ütni fog a szabadulás órája; szét fog foszlani elleneid eselszövevénye, s te az üdvévpártján örök béke s öröm karjain fogod kipihenni fáradalmidat.

A halál a jámbornak nem büntetés, hanem a szabadulás, a jutalom rég várt órája. De nem így a gonosz kéjeneznek, vad zsarnoknak; nem így az istenteleneknek. Előttök a mulandóság elviselhetetlen gondolat, melyet minden módon elaltatni igyekeznek. De sorsukat el nem kerülhetik: ők is letűnnek, hogy gonosz életök méltó jutalmát elvegyék. Lehull a korona, szétbomlanak a birodalmak, s rozsdá emészti meg a vér-lepte fegyvereket; s kinek lábainál milliók meghunyászkodva térdeltek, lelketlen büzhödt tömeg lesz, mitől mindenki utálattal fordul el. A fényes csarnokok, hol hatalom, dicsőség s dobzó öröm honoltak, hol békók kovácsoltattak az emberiségre, romba dőlve hevernek. Az örökéletre számított oszlopok darabokra törve siratják régi nagyságukat. Feledékenység borítja a multat, s a késő ivadék fejtörve kutat a bemohosult romok között, hogy csak gyanit-hassa is, ki lakott hajdan e világ-hires palotákban.

Mihez hasonlitsam az időt? Sebes hegyi áradat az, mely zugó hullámai alá temet minden létezőt. Magával ragadja egymásután az éveket, s az évekkal életünket. Eltűnik életünk, mint a hajó utja a tengeren, a madaré a levegőben, úgy hogy nyoma sem marad.

Mindennap haldoklunk — gondold meg oh ember! — mert mindennap elvész egy része életünknek, s akkor is, midőn növekedünk, életünk szüntelen fogy. Gyermekekorunk s ifjuságunk már oda van; az idő mindig a következő napot kívánja, a napokból évek lesznek, míg eljön az utolsó év. Ez nem lehet messze, mert mi az a néhány év? Pillanat az örökkévalósághoz képest. Az

élet, születésünk percétől a sirig, csak előkészület a halálra. Ne biztasd magad, keresztény lélek, hosszú élettel; mert ez igen bizonytalan. A tapasztalás tanítja, mikép száz közül alig jut egy, késő öregkorra; a többi életének dél-avagy még hajnalkorában végzi be pályáját: s te ezen századik remélsz lenni? Hiu kecségetés. De tegyük föl, hogy rendkívüli öreg leszesz; tegyük, hogy azon pillanattól kezdve, melyben Ádám kiűzetett a paradicsomból, egész mostanáig élnél: valljon most, midőn itt kellene hagynod e földet, valljon hosszúnak mondanád-e életedet? ... Misem hosszú, a minék vége van, midőn végére jutunk. S mit mondjak a mi ideig-óráig tartó életünkről?

Rövid, szerfölött rövid a mi életünk. De mégis elégséges arra, hogy rendeltetésünknek megfeleljünk, ha minden időt lelkismeretesen fölhasználunk. Ne engedjük soha a nélkül leáldozni a napot, hogy a jóban nem erősödöttünk volna. Egy régi pogány böles elveszettnek tartá azon napot, melyen jót nem cselekedett: mennyivel inkább kell nekünk keresztényeknek azt tájlanai, ha öntudatunk e részben meg nem nyugtat!

Becsüljük meg az időt, használjuk föl az utolsó perczig, tudván azt, hogy ez a legdrágább kincs, melyen örök boldogságot, de örök kárhozatot is lehet venni. Becsüljük meg annyival inkább, mert kipótolhatatlan. Oh hiszen ezt mindnyájan tudjuk, s mégis, oh boldog Isten! mainapság mitsém tékozolnak annyira az emberek, mint épen idejüket. Száz és ezerféle módokat gondolnak ki, hogy unalmas napjaikat előljék; meg nem gondolván, hogy ugyanakkor saját magukat ölik meg. Ne becsülje senki kevésre azt az időt, melyet hitvány fecsegéssel, pénz- és időrabló játékkal vagy henyélessel tölt el. — Elhangzik a visszavonhatatlan szó, szétfoly a drága vagon, az ördögnek vánkosa lesz a henység, s mi legfőbb, kipótolhatatlanul elrepül az idő. S nem is veszi észre a meggondolatlan, mit veszít el. Elveszti az életet, s vele az üdvösség napjait. „Addig munkálkodjatok, mondja Krisztus Urunk, míg nappal van; mert eljő az éj, midőn senki sem munkálkodhatik.“

Szabad olykor-olykor beszélgetni, mulatni, szabad az életben szórakozni — így szólnak sokan. Vigyázzatok, nehogy kifogyjatok az időből, s elveszítegessétek az életet, melyet töredelemre, boesánatnyerésre, a kegyelem kieszközlésére, s a jövő dicsőség kiérdemlésére adott a Teremtő irgalma. Ezekre majd nem marad időd, s többé nem türetele a földön; hanem, mint az evangéliumi terméketlen fügefá, kivágotol, s leked hanyagságod következtében az örök tüzre jut.

Az életnek célja: az örök boldogság. Midőn e célt szem elől tévesztettük, elvesztettük az időt. Imádkozunk, mintha mindjárt meghalnánk; dolgozzunk, mintha mindig élnénk. De ez alatt nem azt értem, hogy éjjel-nappal izzadjunk a munkában. Tulságos földi javakra ne törekedjünk; ugyis mindent itt kell hagyni, a más világra ugy, a mint jöttünk, pusztán kell menni. „Esztelen! még ezen éjjel kéri lekedet, s kié lesz, a mit gyűjtöttél?“ — így szólt az Ur a dugszadaghoz.

Emlékezzünk gyakran a halálra. Ez igen üdvös, és sok vétektől fog visszariasztani. Emlékezzünk meg különösen esténkint lefekvés előtt; az álom ugyis mi egyéb, mint a halálnak képe? Emlékezzünk rá az év végén. ...

-Szokjuk meg a mulandóság gondolatát. A mit ugy sem lehet kikerülni, jó, ha nyugodt lélekkel fogadjuk. Mit rettegnünk, mit hátrálunk és siránkozunk, ha a való pillanat elérkezik; ha a földi ideigienes tartózkodás után az örökkévalóság küszöbére lépünk? Mit reszketsz szegény lélek? Ha öntudatod nem vádol, lépj nyugodtan, a tulparton isteni karok várnak ölelésedre. A többiek is tul-estek ezen mind. Erre születélt. Ez történt atyáddal, anyáddal s minden őseiddel; s kiknek siralmai kísérik elváló leked végtusait, szintéa követni fognak. Ha a czélhoz érsz, csak örülnöd lehet; vagy nem hiszed, hogy oda fogsz érní, a hová egész életedben utaztál? Nincsen ut vég nélkül.

Mielőtt bevégeznök az ó-évet, emeljük föl lelkünket Istenhez. Vizsgáljuk meg komolyan életünket; vizsgáljuk meg, hogyan éltünk az elmúlt évben. Fölhasználtuk-e azon számtalan kegyelmeket, melyeket Isten jóvoltából nyertünk ez évben saját és felebarátaink lelki üdvére? Vagy talán róla s üdvösségünkről megfeledkezve, tévelyegtünk? Oh szánandó, boldogtalan év! ha így viseltük magunkat, nem érdemeltük, hogy eddig is éljünk. Legyen áldott az Ur neve eddigi jótéteményeiért! Ha fölvirrad ránk az újév, legyen az kezdete egy jobb, szentebb életnek. Istennel végezzük, Istennel kezdjük az évet, kié legyen a dicsőség mindörökké!

Ifj. Rázel József.

Mária-szózat.

— A magyarországi sz.-olvasó-társulatok tagjainak. —

Királynéd' rendületlenül
Szeressed oh magyar!
Hatalma és hűsége véd,
Szerelme eltakar.

Ő az, ki Istenünk után
Kegyelmit osztja el;
Ő benne, áld vagy sujt az ég, —
Ügyed anyára lel.

Ő az, kinek nevében ős
Apáid vére folyt;
S kihez minden nagy, szent nevet
Majd ezred év esatolt.

Nevében győztek szent István,
Szent László hadai;
Hit s jog esatáit nagy Hunyad
Nevére vitta ki!

Szabadság! győztessé tevé
Szent képe zászlaid;
S borostyánt nyert vagy üdvhalált,
Ki Mária-ba hitt.

És anyai balszerenese közt,
Oly sok vizsály után,
Magyarjait dajkálva ő —
El nemzet e hazán.

Szentek honán az ősi nép,
Anyánk, hozzád könyörg;

Több század-évi szenvedés
Reméll ma új könyört.

Reád bizott apostolunk, —
Ajánla ő neked :
Azért sanyargni nemzeted,
Tudjuk, nem engeded !

Az nem lehet, hogy ész, erő
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átok suly alatt.

Oh add Anyánk ! hogy jöjön el
A jobb kor, mely után
Buzgó zsolozsmák zöngenek
Magyarok ajakán.

S ha jöni kell, hadd jöjön el
A nagyszerű halál,
A mely után a hű s igaz
Mennyben hazát talál.

S a sir, hol néped vérezik el,
Lesz másod Józafát,
Az ember millióinak
Örök tanú gyanánt.

Szeressed rendületlenül
Királynéd' oh magyar !
Míg élsz, ő véd, — s ha elbukál,
Szerelme eltakar.

Ő az, ki Istentünk után
Kegyelmit osztja el ;
Ő benne — élve s halva majd —
Ügyed anyára lel ! —

Balla Mátyás.

A marburgi bélpoklos.

A keresztény évszámítás 13-ik századában Marburg városában és annak is legszegényebb és legnyomorultabb negyedében egy roskadó gunyhó létezett. Sárból vala összetömve, és oly alacsony, hogy fárosztó volt a bemenet. Benne két szoba vala : egyikét ezeknek, a melyik nedvesebb és egészségtelenebb volt, egy anyagi szépségű, 20 éves fiatal nő lakta ; a másikat pedig két korosabb nő.

Tél vala. Az alig zárható ajtónak hasadékain behatott a szél ; a földelen keresztül beszivárgott az eső. és megnedvesíté a szegény hely lakóit. A tűz csak ritkán lobogott a rozsul épített kandallóban ; és azért a hideg kemény és dermesztő vala. Mily szegénység ! mily iszonyu nyomor ! És mégis mi az, hogy e nyomorult gunyhó ajtajához oly nagy tömeg nyomul ? Mit akarhatnak e betegek, e koldusok és bénák ? Nem elég szegény-e az alacsony lak, s honnan adjanak, mikor nekik is oly kevés van ? Ime ott megy egy félmeztelen ember, ki botjára támaszkodva tér vissza, nem könyörög többet ; hisz elvették a kedvét, mert tán nem kapott semmit. De nem ; jobban nézzük csak meg, nemde kenyeret és kevés pénzt visz ?...

És e szegény vak asszony, e szegény beteg gyermek, e családatya, e szopós csecsemőjét emlőjén hordozó anya, mind, oh ! de mind elégedetten távoznak el.

Mindazonáltal a gunyhó mégis valóban nyomorult. A másik szobában kis ágy van elhelyezve, a kis ágyon pedig kis beteg gyermek fekszik. Oh alakja mily iszonyu ! mily rémitő halavány ! Nemde a halál áldozata ez ? — Ez egy bélpoklos. Oh siessünk innen ! . . .

Az ifju nő ott térdel az ágy mellett ; keze a beteg kezében, szemei a visszataszító alakon függnek. Ő nem szalad el . . .

Daczára szegényes viseletének, mily szép, mily magasztos szelidség tündöklök könyektől fátyolozott szemében ! Mily tisztaságsugár látszik megtörni sima homlokán ! Mily nyíltság és egyszerűség a rózsás ajkakon ! Mily fölség termete- és tekintetében ! És mégis mily szegény öltöny takarja ! Hosszu fekete ruha, hasonló szövött fejtakaró, hosszú fátyol, és korda dereka körül — de semmi lábbeli. — Kis finom lábai a hideg földön nyugvának. Oh mily szegény nő !

A kis beteg ágya mellett ülve, annak minden fájdalmaira talál enyhítő szavakat, minden jajára vigasztalást. Ő sir vele, imádkozik érte. S mintha szavai, vigasztalásai, imái természetfölötti erővel bírnának, a beteg kínait csendesedni érzi és édes barátnéjára mosolyga.

S mikor az est eljő, ott ülve az alacsony fa-zsámolyon, meg sem mozdul, hanem egész éjjel fogadott gyermeke mellett virraszt. Ő kötözgeti sebeit, veszi karjára kiesiny, de neki nehéz fejtét ; ő nyújt neki valamely enyhítő italt, s ringatja, valamely szent éneket zengve, és aztán halkán suttozja : „Jézusom, Üdvözítőm ! könyörülj e szegény gyermekem, kinek mostan irántadi szeretetből gondját viselem.“

Szent nő !

A nap újra fölkel, és őt mégis virrasztásnál találja. Kezével mindig a bélpoklosét tartja ; és ajkai mily édesen mozognak, rebegve valamely szent imát ! Egyszerre erős roham által a beteg gyermek fölemelkedik, s megszorítván jótévőnőjének kezét, visszaesik . . . néhány össze nem függő szavakat mormogván. Az ifju nő oda hajlik . . . A küzdésnek vége van . . . Ő a halál martalékát akarta elragadni ; de meggyőzetett . . . gyermeke, a bélpoklos nem létezik többé. A nő most az égre nézett, és összetett kezei mondani látszának : „Gyermezem, imádkozzál érettem !“

S mikor mennybe ért ez ima, az angyalok mosolyogtak rá ; és Mária, a szent Szűz kiterjeszté karjait az ifju lélek felé, ki elhagyandó vala a földet, és az égi áldások zápora hullott a jó nőnek jámbor, de még számkivetésben levő lelkére, ki szegény gunyhójában térdre hullva, nyomorult lakát egyszerre megvilágítottatni látá, s hallá ama már ismert szavakat hangzani : „Szeretett leány ! mi áldásunkkal halmozunk téged ama kisdud lelkeért, kit nekünk kiüldél. Testvér ! mi köszönetet mondunk a testvérért, kit szived nekünk képezett.“ . . . És egész estig maradt e lelki elragadtatásban a halott ágya előtt ; mely azonban oly szent, és oly szép életnek bölesője vala.

Boldog nő !

Harmadnapra megjelentek a papok a szegény lakban, és elvették a bélpoklos testét. Sűrű tömeg kísérelte őket, és a hosszú menet közepében egy meztelen lábú és

kordás nő vala; ki a sirhoz érve, letérdelt, és fonszéges kezeivel az első göröngyöt veté a zárt koporsóra. Azután elmene a városba, kenyeret koldulandó esti eledelül, melylyel aztán visszatért szegény gunyhójába.

Marburg városában mindenki beszélte, hogy a hercegnő bélpoklos betegje meghalt, kinek testét ő a sirig kísérte.

És a szegény lak ajtajához még mindig tömegenkint nyomult a koldusok csoportja, kik egyesíték hangjokat, hogy dicsőítsék védasszonyuknak, Erzsébetnek, az örgrófnőnek, thüringi és marburgi hercegnőnek, a hős magyarok királya leányának, szent Erzsébetnek emlékét.

Ő lemondott javairól, le koronájáról, melyeket a szegényeknek áldozott. Reggel osztogatá alamizsnáját, este pedig elment koldulni maga és két társnője számára.

Mily méltó tanítványa assisi sz. Ferencnek, s méltó vetélytársa szent Klárának! Ő csak Istenért és szegény embertársaiért élt. (Collmár grófnő után.)

Bodnár Zsigmond.

Egy ifju levelei édes anyjához.

XII.

D. a J. K. Édes kedves jó anyám! — Hallja csak, hallja, mit olvastam én nem rég. Volt bizonyos gazdának négy gyermeke: kettő már korosabb, kettő pedig még kisebb. Az apa dologba akarta volna küldeni a két korosabb fiút; de ezek meg sem mozdultak. Az anyjok is küldte őket; de ennek sem fogadtak szót. Végre az apa is, az anya is elhallgatott; a fiuk pedig jót nevettek markukba. A harmadik fiu ezalatt az ablaknál játszott. Édes anyja megtámadja őt, mondván: „Nem mondtam már, hogy vedd elő a katekizmust? Mari mindjárt bejön és kihallgat belőle.” — A fiu daczosan felel édes anyjának: „Hiszen már megtanultam” — és tovább játszott. „No majd meglátom!” — szól az anya; s alig hogy ezt kimondja, belép Mari, a mama szívének legkedvesebb bálványa. Elkezdi kérdeni a katekizmust: „Mit tesz keresztény módon hinni?” — A fiu hallgat. — „Elég-e az üdvösségre csak szívből hinni mindazt, a mit az Isten kinyilatkoztatott?” — „Nini! mi ez!” — kiált a fiu. — „Miért kell mindazt hinnünk, a mit az Isten kinyilatkoztatott?” — „De mit akarsz te az én katekizmusommal?” — kérde a fiu Marit, és kiragadá azt kezéből. Ekkor bejött a mama s kérde: „No tudta-e?” — „Oh mamám! igen jól!” — volt a válasz. „Oh édes gyermekem!” — kiált fel egészen elérzékenyülve az anya, s azonnal írósvaját kent egy darab kenyérre, s azzal kedveskedett drágalatos magzatának. Akarja-e tudni, kedves anyám, mire jutottak ezen gyermekek? Mindannyian koldusbotra. És miért? Azért, mert kis korukban soha vesszőt nem láttak.

Valóban találkoznak szülők, kik ugy kimélik gyermeköktől a vesszőt, mintha csak attól félnének, hogy az első suhintásra mindjárt kiadja lelkét. Főképp, ha még csak egy gyermekök van, vagy már reményök sincs többhez. Oh mint őrzik, mint kedveznek neki! Ennek mindent elnéznek. Pedig jó volna eszközbe juttatniok a szentírás ama szavait: „Ne örülj az istentelen magzatoknak, habár mely nagy számmal vannak is; ne is örvendj rajtok, ha nincs bennök Isten félelme. Ne bizzál életökhez és ne tarts számot munkáikra. Mert jobb egy istenfélő fiu ezer istentelennél. És jobb fiak nélkül halni meg, mint gonosz fiakat hagyni” (Sirák. 16, 1—4).

Amott egy másik meg azt mondja: „Hisz még nincs esze, majd ha okosabb lesz!” Igaz biz az, édes lelkem, annak a kis gyermeknek még nincs esze; de épen azért kell őt büntetni, ha rosszat tesz. Ha esze volna, tán a szelid intés, a jó tanács is elég lenne neki; de most csakis a vessző fogja őt megtéríteni és a jóhoz szoktatni. „Majd ha okosabb lesz!” — azt mondod. Vigyázz rá, mit mondasz ezzel. Azt mondod, hogy a gyomot addig kell hagyni a vetemény közt, míg jó nagyra nem nő. Azt

mondod, hogy a fiatal fát csak hagyni kell; majd ha megvéntül, akkor is elég idő lesz meghajtani. Azt mondod, hogy a vasat előbb hagyni kell, hadd hűljön meg, aztán is jókor lesz venni. Azt mondod, a kis betegséget föl sem kell venni, majd ha teljesen kifejlődik, akkor kell a gyógyításhoz fogni. S valljon okosan gondolkozol-e így?

Kedves anyám nem így gondolkozott. Azért újra mondom: Isten áldja meg minden ütést, melylyel valaha gonoszságomért megfenyített!... Azonban a fenytés módjától is sok függ. Kedves anyám fenytési módjában azt találom én legjobbnak, hogy ha például büntetésből térdeltetett, soba előbb föl nem eresztett, míg így nem szóltam: „Kérem alássan, édes mamám! ereszsen föl!” — Akkor aztán így szóllott kedves anyám: „Nem fogod többé ezt vagy amazt eselekedni?” S csak mintán hallá, hogy nem, akkor mondá: „No kelj fel és csoklj kezet; többé pedig ne tedd azt, mert akkor jaj neked!” — És ezen ismételt erős fogadás minden büntetés után vigyázóbbá tett engem. És csakis így használt a büntetés. Más-kép csak keserít, de nem javít. — A vesszőn kívül azonban más fenytő eszközei is voltak kedves anyámuak. Ha például meg nem fértem testvéremmel, nem szabad volt közéjük mennem. Ha nem akartam imádkozni, vagy dolgozni, nem kaptam enni. Ha valahol valamit elesentem, vissza kellett azt vinnem. Így büntetett kedves anyám; és ez többet használt, mint ha egész nap káromkodott, vagy átkozódott volna!...

„Ne emlegesd azt, csak használt légyen!” — mondja tán ismét kedves anyám. Oh! nem is azért emlegetem én ezeket, mintha szemrehányásokkal akarnám illetni kedves anyámat. Ettől Isten ments! Megemlegetem, mert emlékek kedves nekem. Vajha találkoznék csak egy is e „Kath. Néplap” jámbor olvasói között, ki némi jót tanult volna kedves anyám példájából!

S ezzel bezárom ez évben leveleimet. Közelg az év vége: illő, hogy én is végezzek. Legyen e tizenkét levél az édes Jézus gyermekkori tizenkét évének tiszteletére följánlva. S szolgáljanak e levelek hálás emléketül kedves anyám fáradozásainak, melyekkel engem az Isten dicsőségére nevelni iparkodott. Meglehet, hogy sokat elhagytam, a miről csak a jó Isten tud. Ezen mindentudó Istenre bízom én minden körülöttem tett fáradozásainak megjutalmazását is. Én újra és újra imádkozom kedves anyámért. Engedje az Isten, hogy többet is tehessek. Ezzel boldog újévet kívánva mindnyájoknak, Isten és a szeplőtelen Szűz oltalmába ajánlom kedves anyámat, s kezeit forró szeretettel csókolva maradok

örökre engedelmes fia,
János.

Balatonfüredi séták.

XV.

Ugy gondolom, szent Jeromos mondja, hogy mikor fakelyhekből miséztek az aranypapok, akkor élte a kereszténység is aranykorát, nem mintha a hívők zsebei tele lettek volna jó fajta aranyokkal, hanem mert szíveik gazdagok valának a szeretetben; következőleg minden erényekkel tündökölték, mivel a kereszténység a szeretet sarkpontja. Hol ez nincs, ott semmi sincs.

Mióta azonban a hívők zsebei holmi pengő érczekkel telni kezdtek: azon mértékben fogyott szívök aranya, a szeretet helyét az önzés százeftű szörnye váltván föl.

És ez szülte aztán azt a pokoli rémet, melynek neve: irgalmatlanság; s azt az éktelen sok zivódást, melynek dühös lármája az eget verdesvén, annak türelmét vakmerő próbára meri kitenni.

Abban a rettenetes vastag könyvben, melyben minden ember sorsa s élete leírva találhatók, mennyi ily eset fog foglaltatni!

Mily idő volt mult november 8- és 9-én, tán még mindenki emlékszik. — Mintha az éjszakai sarkok összes szelei föllázadtak volna a világ fölforgatására, hogy azt az általok ömlesztett hóhullámok alá temetnék.

Valóságos Isten-kísértés most ultra kelni. A légkörben porrá morzsolt s vadul tánczoló hóoszlopok hőmpölyögnek,

mint Sabarában a Samum dühöngésekor a homokhegyek, melyek csak temetnek, de életet nem adnak soha.

— Ne indulj szegény vándora a földnek, mert különben temetődbe lépsz!

— De mikor nekem nincs helyem, hol árva fejemet le-hajtani tudnám.

— Hát e helység? . . . Hisz ennyi nép között csak akadsz szivre, melynek szeretete szállást ad, s fölmelegít.

És a szegény, házról házra jár, a Jézus irgalmára irgalmat esdvén.

Üres szó! . . . mely a keresztények szive szótárából ki-maradt. —

Megy — tántorogva, inogva. Földhöz esapja őt a zivatar. Keze ráfagy a vaskilincsekre. Első, második, harmadik ház. . . . és semmi irgalom. Az ebek nem ugatják meg őt, de megszólja őt a gonosz nyelv.

Boldog Isten! már minden házat megjárt és mindenütt szitkok közt utasították vissza. — Ajtóról ajtóra megy, és mindenütt visszalöktetik. Oda-künn sipol ugyan a fürgeteg, minden ut befújva; de ennél még hidegebbek a szivek, mikben az ir-gal-ma-t-l-a-n-s-á-g mindent megfagyasztott.

Oh szegény vándor! neked ez orkán a halotti zsoldárokat dudolja.

Összeszedi még minden erejét. Hite sugja, hogy a még hátralevő két háznak egyikében, valahol meghajthatja fejét. — De oh csalódás! az egyikben is hiában kért, hiában rimánkodott.

— Nines itt koldus számára hely! — rivalgnak rá. Ez pedig pásztorház volt, hol a koldusnál sokszor nyomorultabb emberek fordulnak meg; hanem ezek kedves vendégek, mert az általuk hozott vacsorából a család is jóllakik. Hja! ki südővel jó, azt két kézzel várják.

Odább, odább. — Már csak az utolsó ház van hátra. Ez is pásztorház, hanem a lelkék pásztoráé. . . . Ide-ide szegény ember! itt kellett volna kezdened, hol az irgalmat nem csak szóval, hanem tettel is gyakorolják.

Azonban a bánat, fájdalom, hideg, kéteségsbesés már végkép kifogyaszták erejét.

— Irgalmat a Jézus szent neveért! — esd az egészen befújt kapunál. És lerogyott.

Szavát elkapta a szél; nem hallotta azt emberi fül. Hát az ég? Oh ha ez is oly nagyot hallana, mint mi: akkor ágyukkal kellene mindig imádkoznunk! . . .

Hanem e pillanatban egy ablakráját lép az orkán. A eselédék kimennek, s ott látják a szegényt, a kapu előtt fektüdvé, félig — megfagyva.

Az égnék csakugyan jobb füle van, mint a halandóknak.

Idáig a tény első, most a másik fele — röviden. Az érnemes lelkész (kérem, ne tessék engemet gondolni, mintha tán magamat írnam le) a szegény nyomorultat magához vevé, s ápolatá. Minthogy azonban a fagyástól szerfölött megdagadt tagokat magától helyrehozni nem tudá: Istentől küldött betegét, az irgalmas szamaritanusként, szamarára téteté, s a szomszéd N. város kórházába küldé orvoslás végett, annyival inkább, minthogy az magát oda való születésűnek lenni állította. De mi történt? Az illető város kórházi előjárósága durva bánásmód által a nyomorultat arra kényteté, hogy ez, esakhogy kezeiből szabaduljon, szülőhelyét megtagadá; — s ekként újra az irgalmas lelkész nyakán maradt meg. De mi több, az ugy is agyongyötrött és fagyott betegét a hajdúk, vagy micsoda teremtések, még pofozták is, midőn az magát N. városbelinek lenni állította.

Hát ilyen egyének állanak az irgalmasság és keresztény szeretet pitvaránál? Tehát az ajtatos alapítók poroszlókát akartak oda állítani, hol az emberiség kínait nem nagyobbítani, hanem enyhíteni akarták? Ha N. városának joga van, a nem ott születetteket kórházából kizárni: arra joga még sincs, hogy az irgalomért esdő nyomorultat ázsiai kegyetlenséggel még pofozza, s ily embertelen bánásmód által önmaga elleni vallo-másra terrorizálja.

A keresztény erkölestán a szegények segélyezését illetőleg bizonyos osztályozást tart. De én azt gondolom: ez osztályozás a helyi viszonyok tekintetben-tartása mellett megszünte-

tik ott, midőn helybeli szegénynél egy másik ezerte jobban van rászorulva az irgalomápolásra.

Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!

E miatti méltó neheztelésemben kedvem volna egyuttal egy bizonyos kórházat fölhozni, hol saját szemeim láttára ugy bántak a betegekkel, mint valami barmokkal — mintha csak lelkők sem volna!

A szép bánásmód többet ér a durván és szitkok közt oda dobott aranynál.

Ezt tartásák zsinórmértékül minden kórházi egyének.

Mert még egy, netalán ily újra előfordulandó alkalommal az illetők neveit a lapokban is kiteszszük, átadván azokat a diástelen herostratusi halhatatlanságnak. Hanem hiában, ilyen most az ember!

Azokra, kik fönt állanak,
Agyarodat fened,
A testvériség áldott nevét
Csak hirtől ismered!
Kajánság, melytől égsz, a vágy,
Epe a gondolat;
Mégölt becsület benned az
Öldöklő öntudat.

Lukácsék János.

Mit mondott Herkó páter a palócz vidéken?

VI.

(Vége.)

Az embert rendeltetésének fönségénél fogva titkos erő vizi mindahhoz közelebb, mi szép és jó. — A madár a levegőbe száll, mert az a hazája. A hal a vizet keresi, mert az a hona. Az ember pedig éltető levegője, ege: a szép és jó. Ki ebben nem gyönyörködik, az kiesett egéből, az haldoklik. De hol találtauk több szép és jó, mint a templomban? Hiszen a legszerényebb templom varázspalota, hol minden különös bájerővel szól a hívekhez. — Mi volt valaha jobb a manánál? és a templomban az most is hull. Mi jobb a hóféhér buzakenyérenél? és a templomban azt is föltaláljuk. Mi szebb a balzsamillatot lehelő harmatos reggelenél? és a templomban nem volna az meg? Hiszen hol Isten van, ott ég is van; hol ég van, ott hajnalnak is kell lennie: már pedig a templomban Isten lakik; van ott ég, van ott tehát hajnal is.

Igaz, többféle az ember, s így tehát többféle a guszpus is. — Egyiket ez, másikat az kapja meg igéző szépségével. Vannak emberek, kiknek zene a világuk; s ha ilyen mellett egy banda rárántja, a paradicsom közepébe beábrándozva magát, felejtü bújat és bánatát, s szívének fölébredt öröme játszó gyermekként rózsákat hint arezára. Vannak, kik napokat áldoznak s halálra fárasztják magukat, hogy valamely, föllegekbe emelkedő magas bérezt megláthassanak; pedig a templomban is van egy ily nevezetes bérez. Többnek világa a csendes völgy, melynek ölen tiszta ezüst-vizü esermély ömledez. Csendes hét-esermelyü völgy a templom is. Végre, bár hozhatnék föl még többet is, vándornak — mivel kiki az is — tartod magadat, s a kitűzött révpartra biztosan elszállító hajót ohajtasz? Nézd meg a templomat, nincs annál biztosabb hajó. — Ha nem hiszed, hogy mind igaz, a mit előboztam: a templom kulcsa kezemben levén, fölnyitom annak ajtaját, s a páterrel egyenkint ujjal mutatok azokra.

Istenem, mily különös változás és jó érzés futja át az ember kebelét, midőn a templomba belép! Mint kalitkából menekült madár a természet ölen, mint bilincseiből szabadult rab a szabad levegőn: ugy találja magát a lélek az Isten házában. Azon kívül látja ugyan a szép eget; de a korlátozó világi gondok miatt vajmi sokszor nem emelkedhetik fel oda! Szabadságával sokszor élni akar; de keserűen tapasztalja, miszerint le van kötve, nem mozdulhat. Kívül még a levegő is oly éles, oly nehéz; benn a templomban pedig oly lágy, oly szelid, mint a tavaszi zeif, vagy mint a lehellet, mely az anyai ajkáról az öibe vett gyermekre borul. Szóval: a templomban, égnen van az ember, s lelke mondja, hogy „nem egyéb az, mint Isten háza és mennynek kapuja.“ Azon kívül a megátkozott föld vérező tövi-

sei között éli napjait. — Igen, ha a templomba nyitunk, fölöt-
tünk áll a kar a zenehangok egyetemével — az orgonával,
melynek komoly hangjai most egekig emelkednek, most lejjebb
szállnak, hogy a nép szívéből szökőknit gyanánt feltörő éneket,
mint szellem-testvéröket összeesókolván, átkarolva fölvigyék a
magasba, honnan a hit napja a kebel-érzetnek szívárvány-szi-
neit hinti utjára. A nagy világnak bármily mesterileg összeállí-
tott óriás-zenekara a lelkesült népnek orgona által kísért me-
leg énekével nem mérközhetik. Ennek párja csak az égben
van. Ennél csak az angyaloké lehet különb és szebb.

A templomban tett másik lépésünk után mindjárt be kell
villanunk, miszerint a templom nem csak bel- és külalakjára
nézve, hanem valódiilag is az élet hullámos tengerén egy hajó,
melynek „árboeza a kereszt, kormányrudja a hit, evezői az an-
gyalok, révpártja a paradicsom, ezelja az örökkévalóság.“ Hajó
ez, melyet vívhatnak, de meg nem törhetnek; utját megnehezít-
hetik, de ezeljától mégis el nem űthetnek — a hullámok. A leg-
nagyobb küzdelmek után is biztos révpárhoz simulva, paradí-
csomban pihenni ki fáradalmait. . . .

Azután a predikáció-szék nem úgy emelkedik-e a tem-
plomban, mint egy második Sina hegy, melyről egykor ezikázó
villámok közt megrázó dörgés zuggott le? A predikáció-széken
is gyakran föllöbög a villám, onnan is gyakran hatalmasan dö-
rög le. Mert ugyan mi is hangzik onnan? Nem az Isten igéje,
szava-e? Ez pedig majd olyan, mint a villám, mivel „az Urnak
szava tüzlángokat szór;“ majd olyan, mint a dörgés, mert „esodá-
latosan hangzik, dörög az Isten szava.“

A hegyek magas tetején jobbára zordonság tanyáz; de
völgyeiben a esend szelid angyala mereng a kristály-tisztaságot
tükrözö patakok virágos partjain. Tekintse bárki a templomot,
esendes völgy ez is. S ha annál szebb az ég, mennél több csillag
ragyog rajta; annál pompásabb a bokréta, mennél több virág van
benne: úgy annál szebb a völgy is, minél több a esermély. S ha
igy, akkor nincs az ég alatt oly völgy, melyet szépsége- s meg-
ragadó pompájára nézve a templomhoz lehetne hasonlítani. Mi
volt valaha szebb, mint a négy folyó által öntözött paradicsom? S
nem szebb-e ennél is a templom, hol az isteni kegyelem-ma-
lasznak tiszta árja hét esatornán át ömlik az emberi ke-
belbe? Nézz a keresztakra, nézd, mikor a fölserdült hitében
megerősítetik; szemléld, midőn a bűnöst bűnei fölötti bánata
porba ejti, s keble zilált állapotát föltárja; s ha fölemelkedik,
kisérd el az oltárig, melynek zsámolyára borulva, az égből szál-
lott kenyérben részesül; a baldoklónak utolsókkali ellátása, a
papságra hívottaknak felavattatása, s a két egymásért verő
szívnek siring tartó összekötötése — mind megannyi esatorna,
esermély, mely kristálynál tisztább, balzsammal gyógyítóbb ár-
jával hol elvonul: a bánat gyászvirága ünnepi színt vesz föl, a
szív kietlensége az angyaloknak is örömmel kinálkozó bájós
vidékké dicsül, melynek nagyszerű becsét csak az tudja föl-
fogni voltaképen, ki különbséget tud tenni az arany és pengő
réz között, s a szellemit többre becsüli a mulandó földinél.

Egy kies völgynek megkapó varázsát mi emelheti még?
Nemde egy gyönyörű hajnal, mely rózsaszínben mosolyog s
harmatos ajakkal esókolja meg a földet? Nemde egy pompás
reggel, melyen a lány szellő több ily korány után epedő vágy
sohajtasaként tűnik föl? — De valljon lehet-e dicsőbb haj-
nal, mint mely a templomban hasad föl? Világra jöttél, lelkedre
nézve a sötét-ség gyermeke valák: s gondolod-e, hol nyilott meg
fölötted a legszebb hajnal? Nem máshol, hanem a templomban.
A keresztvínnek fejedre hulló gyöngyei, az elrebegett imának
hangjai valának lelked ébredő hajnalának harmateseppei s
zeifurci. Fölserdültél, s a törvényekkel ellenkező tetteid a bűn
sötét éjszakájának fekete látolyát borították lelkedre: s ha haj-
nalt ohajtottál, hol derült az reád? Bizony nem máshol, hanem
csak ott a templomban, hol térdre hullva, magad voltál a haj-
nali harmat suija alatt meghajlott fűszál, a szemedben rezgő
könyv volt a harmatesep, kipirult arczád a hajnal rózsás képe-
nek mosolygása, mely fölött buzgó felsohajtasaid gyenge szel-
lőként lebegtek el. — Két egymásért égő szívnek epedve várt haj-
nala szintén a templomban van. S ha szép, mikor virág virágra
borul; ha megható, mikor két ártatlan lélek összeleli egymást:
annál szebb lehet, midőn két lélek hajnala egyszerre ébredve,
egymást összeesókolván, egybeolvad.

Ki tovább akar időzni valamely szép völgyben, ellátja
magát élelmi ezikkel is. S hogy a templomot fölkeressük,
ott minél több időt töltünk: az élelmiszerek fűrésztő gondjai-
tól fölment az Isten, gondoskodván azokról ő maga. Ott, ha
manna kell, fölhalad; ha kenyér, égből szállottat fogsz kapni,
„melyből ki eszik, örökké él“; ha szomjazol, Isten nyítja meg
szívét, s kiáradó vérével oltja el szomjuságot. S így mindig
igazak e szavak: „Megelgittetnek házad bőséges kövérségéből,
és gyönyörtüséged patakjából itatod őket.“ Kik Isten házában
vannak űltetve, még ősz korukban is ki fognak hajtani . . . és
zöldek lesznek. H a m a r i J á n o s.

Városi levelek.

XXV.

„Csak egy elem van, mely elég hatalmas min-
dent legyőzni, és ez a vallás; és egy munkás
van, ki elég erős, bátor, önhaszonlesés nélkül
mindent vállalkozni, és mindent végrehajtani,
és ez az egyház, mely nélkül semmi szép, ész-
szerű és tartós nem létesített.“
V e u i l l o t L a j o s.

Pécs. — Különös ház — Sajátságos czégér. — Numero: egy. — Nagy
ezimer. — Fölirat. — Erős alap. — Elő kövek. — Jézus, mint sarkkő. —

Egy különös házról akarok említést tenni. Ha valaki egy
ismeretlen városba érkezik, és szeretne egy bizonyos házat
megtalálni: tudnia kell annak ismertető jelét. Azt fogja kér-
dezni: milyen szám van a házon? milyen a czégér? milyen
tábla? . . . Előkelő házagnál ezimer is látható: kérdezeni fogja
tehát, milyen ezimere van ama háznak? Végre nyilvános épít-
leteken fölirat is olvasható: a vándor t házt kitudakolja azt is,
minő fölirat van a kérdésben levő házon?

Igy kell nekünk is tennünk, ha az ismeretlen városban,
ezen a világon, az egyedül földvütözö egyházat meg akarjuk ta-
lálni.

Legelőbb is kérdezzük: milyen szám van e házon? Fele-
let: egy. Azaz: Jézus csak egy egyházat alapított; nem két
vagy három, vagy több, hanem csak egy egyházzal tesz emlí-
tést (Máté 16, 18.). Csak egy látható főt adott ezen egyház-
nak (János 21, 15.). A háznak száma: egy, azt is jelenti,
hogy csak e egy és ugyanazon tanítás van ezen egyházban. „El-
menvén, így szölt Jézus tanítványaihoz, tanításokat minden né-
peket, tanítván megtartani, a mit mondtam nektek.“ —
Ugyanazon egy malaszt eszközei, vagyis szentségei vannak;
azért nevezetik is nem kétháznak, hanem — egyháznak,
mert mindenben az egységet leljük föl. Tehát e háznak nume-
rusa: egy. Óvakodjunk olyan házhoz esatlakozni, hol ezen egy-
ség hiányzik.

Hát a czégér mit akar? Ha én az utczán megyek, és lá-
tok egy házon czégért, tudom, hogy az koresma; pedig senki
sem mondotta ám meg. Így kell utbaigazítás nélkül a sok va-
lásfelekezetek közt a czégérről megismerni, melyik az igaz
egyház? Az tudnillik, mely szent, vagyis melynek szerzője ala-
pítója szent. Elhalgatva a többi felekezeteket, azonnal észre
lehet venni, hogy a mi egyházunknak szerzője, Jézus valóban
szent; ezt életével megmutatta. Ki feddhet, mond ő, engem a bűn-
ről? Tehát oly szentéletű volt, hogy hiba nem találtatott benne.
De ezen szentségét megmutatta esodáival is. Hol van oly orvos,
hogy egyebet elhallgassak, ki a beteget azonnal, egy szóval,
a nélkül, hogy láta volna, meggyógyította? Hát halottat tá-
masztott-e már föl orvos? — De ezen háznak táblája, értem a
szentírást s hagyományt, a legszentebb tanokat foglalja magá-
ban, melyek minket szentségre kalauzolnak; s valóban léteznek
is már sokan a szentek sorában, kik valaha e földi pályán
küzdöttek. Űssük föl bárhol a naptárt, és mindennap a szent-
ek dicső emlékére akadunk, hogy őket követvén, és űk éret-
tünk esedezvén, oda juthassunk, hol űk vannak. Malaszt-esz-
közei — áldozata is szent. Oh de boldog vagy te, ki ezen czé-
gértől kalauzolva, az örök házába vándorolsz! . . .

Előkelő házakon ezimer is van. Az egyház is, ugy hiszem,
előkelő ház; mert azé, ki az eget és földet bírja. E ezimeren
látható a pásztorbot, a kettős-kereszt, a pápai korona, és a
két kulcs. A pásztorbot és kettős-kereszt emlékeztet minket
arra, hogy az egyház közönséges — katolika. Minden

hívó ez által kormányoztatik. Intését valamennyien, minden ajku, nemzetü, sorsu nép megéri. A keresztnek tudománya a vadnépek épen úgy hirdettetik, mint a művelt ország lakóinak. A földtekének nincs egy zuga sem, hová ez isteni tan el nem jutott volna; és ez nem mátol holnapig, hanem minden időre rendeltetett. Azért örömmel kiáltunk föl: „Hiszek egy közönséges katholika anyaszentegyházat.”

A pápai korona eszünkbe juttatja, hogy az egyház feje szentséges atyánk, a püspökök az apostolok törvényszerű utódai, vagyis egyházunk apostoli. A két kules nem akarva is emlékeztet minket Jézus szavaira: „Neked adom át a mennyország kulcsait.” Csak ő és utódai használják azt jogosan, mert apostoli fejek.

De nyilvános ház ez: tehát fölíratának is kell lenni. És mi az? hogyan hangzik? A háznak homlokzatán aranyos, vigasztaló betűkkel van írva: „Veletek vagyok a világ végeztéig.” Ezen fölírat biztosít minket, hogy az egyház soha sem hibázott, de nem is hibázhat. Ő a mi legjobb mennyei anyánk; ő vezet minket az élet utain. Ne vonakodjál tehát soha őt követni. Szolgáinak szavait, parancsait teljesítsd; meri írva van: „A ki titeket halgat, engem halgat; a ki titeket megvet, engem vet meg.” Imádkozzál mindennap egyházadért, mely szült, keblén táplált, és örökké híved!

És ha szabad kérdeni: hol áll ez a ház? Nem épült-e homokon, melyet az eső elmoshat? E ház kősziklán áll. Maga az Isten építé kősziklára: kősziklára, mely nem inog; kősziklára, mely rendíthetetlen; kősziklára, melyen az ellenek fejeiket nem ritkán beütötték, de a sziklát magát meg nem koptatták.

Magasan áll e ház, hogy kegyelem-szemével mindenfelé lásson, sugarait mindenfelé kiterjessze, világával mindenkit megvilágítson.

És ezen ház élő ház; mert emberekből épült, kik az Atyának, Fiának és a Szentléleknek nevében megkereszteltettek. Minden keresztény, mi valamennyien kövei vagyunk e háznak, sarkköve pedig Jézus Krisztus.

Im a csekély számú halász-család

Lép egy világgal küzdeni fel,

A mint a vészjós föllegtorlatok

Ellen korány sugára kel.

De a korány örök nappá derült,

És látta ég, föld a esodát;

Mert szent kereszt ragyogta csakhamar

Az ébredő világot át.

Mendlik Ágoston.

Különfélék.

— Országunk főmagasságu herezeg-primása, kit jelenleg honunk jólétének gondjai kétszeresen elfoglalva tartanak, főpásztori buzgalomában mitem laukadva, különösen a legfőlségesebb Oltári-szentség imádsására alakult jótékony egyesület terjesztését hordja szíven. Erről ismételve tanuskodik ama, nov. 30-kán kiadott főpásztori körölvénye is, melyben a főmagass. bibornok-érsek, főmegyéjének összes papságát fölhívja az ezen egyesületbe lépésre; nagyobb ösztönül, az egyesület által ez ideig épen e főmegye szegényebb templomainak irányában, templomi szent ruhák és egyéb készletek ajándékozásával tanusított jótékonytárgyat méltóztatván kiemelni. (Religio.)

— Folyó hó 18-án ment végbe Temesvárott ft. Bonn az Sándor esanádi püspök ő méltóságának ünnepléses beigtatása püspöki székébe.

— A jövő 1861-ik évre megjelent a szerviták névkönyve, mely szerint összesen 8 szerzetházzal bírnak, és pedig Magyarországon: Pesten, Egerben, Fraknón; Austriában: Bécsben, Langeggen, Bellicolban, Gutensteinban és Jentendorfban. Az áldozatok száma 43, a növendékeké 4, a laikusoké 11, vagyis összesen 58. A rend generalisa ft. Mura Bonifilius M., a romai egyetem rectora; a rend kormányzó perjele nt. A c k e r m a n n Ignác M., ki a pesti conventben székelt.

— A Lonovics-féle második pályakérdésre beküldött munkálatok közül a bírálók többsége által a díj e jelégjü dolgozatnak: „Quaecunque solveritis super terram, erunt soluta et

in caelo.” itéttetett oda. A jelégés levélke fölbontatván, abból Sbüll Ferencz, a szombathelyi megyében dolinezi plebános neve tünt ki. — A pesti növendékpapok pályázására alapított Deresik-féle jutalmat Lőzsárdt Ferdinand, esanádmegyei központi növendékpapnak következő fölíratu munkálata nyerte el: „Nisi Dominus aedificaverit domum,” etc.

— A „Mezei csillag” szerkesztője és kiadója, Lapsinszky János, egri megyei pélyi plebános, ki e műből, mult években, igénytelen jövedelme daczára, 500 aust. ért. frtig osztott ki hazafüi áldozatul különféle vidékeken szegényebb véreinknek, hogy különösen a határszéleken tengő magyarok legalább e könyv által kalauzoltassanak a hit-, erkölcsiség- és anyai nyelvből, ismét hazafüi-s emberbaráti célra egy igen érdekes történelmi regényt bocsát sajtó alá e czim alatt: „Az anyátlanos életharczai.” Nem annyira regény ez, mint élénk képzelő erőt, nagy élettapasztalatot s bő olvasottságot tanusító vezérkönyv keresztényi türelmet igénylő viselkedésünkben. Szerző érdekes szívevényességgel fűzi össze az eseményeket, váratlanul váratlanabb jeleneteket az életből; kellemes módorban festi a gondviselés esodálatos utait az emberi sors vezérlésében; mulattató tanulsággal írja le a pap, szerzetes és mások küzdelmeit, vallási iblettel párosítja a hazafüiságot; vigasztalja a szenvedőket, megtöri az érzékelt férfi, zokogásra bírja az érzékeny leányt, lebilincseli az olvasó figyelmét, ki nyugtalanul várja a történet végét, hogy ugyan mi lesz már belőle? A kedves, de mégis lélekkrázó mű négy kötetben fog valahára sok akadály után megjelenni pályá-, rang-, kor- és nem-különbőség nélkül minden olvasó élvezetére. Figyelmeztetjük a tisztelt közönséget, hogy, mihelyt szerző a nyomdászszal tisztában lesz, tegye áldozatát az érezni tudó hazafi és emberiség oltárára. V. J.

— Az északamerikai missiók gyámolítására alakult Leopoldina-intézet, a már említett évenkinti jelentés szerint, honukból következő adományokat vett által 1859-dik évből: Szombathelyi megyéből 120 ft 75 krt, vácziból 94 ft, 50 krt, kalocsai főmegyéből 210 ft, esztergomiból (a „Kath. Néplap” útján begyűlt 27 ft és 47 kron kivül) 231 ft, kassából 80 ft, székes-fehérváriból 54 fr 7 kr, rosnyóiból 70 ft, esanádiból 252 ft, nyitraiból 52 ft 78 krt, diakváriból 31 ft 50 krt, nagyváradiból 158 ft 65 krt, szepesiből 330 ft, veszprémből 100 ft, erdélyiből 20 ftot. Az összes kiadás ez évből 2903 ft 67 krt tett a. é., s az intézet pénztárában 61.768 ft 20 kr. maradt fön 1860-dik évre. (Religio.)

Falusi tanácsadó.

150. Ékesebb az alázatos leány egyszerű ruhája, mint a pajkos leány hívságos pompája.
151. A ki szükölködik jó erkölcsökben, az szokta magát elbizni a ezifra öltözetben.
152. Egyetlen rossz cselekedet gyakran az ember egész életét keserűvé, boldogtalanná teszi.
153. Sokszor a szegény ruha alatt gazdag, s a fényes öltözet alatt szegény lélek lakik.
154. Kedvesebb a rózsá eserép-edényben, mint a túske ezüstben; kedvesebb a jó leány szegény ruhában, mint a vásott drága pompában.
155. Jézus Krisztus kész volt éretted keresztfán meghalni, s te háladatlan rösteled szent keresztje előtt süvegedet megemeln!
156. A szem, fil. nyelv azon kárhuzatos ajtók, melyeken legtöbb bünök lopódnak be lelkedbe.

(Jövő évből is folytatjuk.)

N a g y I g n á c z.

Szent-István-Társulati ügy.

— Folyó évi augusztus 13-án meghalálozott Klump János, pécsmegyei, abaligeti plebános végrendeletileg a Szent-István-Társulatnak tíz ostr. ért. forintot hagyományozott. — Az örök világhosszág fényeskedjék neki!

— A Szent-István-Társulat ügynöki hivatalában (Lipót-utca, 8. sz. a.) és Hartleben könyvkereskedésében megszerezhetők:

I. „**Codex Graecus** quatuor Evangeliorum e Bibliotheca Universitatis Pestiensis cum interpretatione hungarica editus a Samuele Márkfi, O. S. B.“ Pest, 1860. Ivrét. XVII és 439 l. E nagyértékű s igen csinosan kiállított munka ft. Deákky Zsigmond fölszentelt caesaropoli püspök s györmegyei székesegyházi nagyprépost ur ő méltóságának nagylelkű pártfogása alatt jelent meg, s tartalmazza a X-dik században írott Codexet, melyet ft. Márkfi Sámuel, sz.-b.-rendi áldozár s ez időbeli egyetemi rector ő nagysága nyolcz század után a pesti magyar egyetem könyvtárából napvilágra hozott, s magyar szövegű magyarázatokkal szakavatottan ellátott. Minden tudománybuvárnak, főleg pedig a theologiai tanulmányokkal foglalkozóknak figyelmébe ajánljuk ezen igen becses művet, melynek árát a Szent-István-Társulat könnyebb megszerezhetős tekintetéből csak 3 a. ért. frtra határozta.

II. „**Historia Revelationis Biblicae**, quam concinnavit Joannes Nep. Pollák, almae dioecesis Quinqueecclesiensis Presbyter. Tomus I. Historia Revelationis Biblicae in Antiquo Foedere. Tomus II. Historia Revelationis Biblicae in Novo Foedere.“ Pest, 1859. Kiadta a Szent-István-Társulat. Nagy 8-adrét, V és 642 lap. Ára mind a két kötetnek 2 frt 55 kr. aust ért.

III. „**Compendium systematis Theologiae Moralis**. Authore Josepho Kovács. Pars prima: de vita christiana objective spectata.“ Pest, 1855. 8-dr. XII és 176 l. Ára, 70 kr. — „Pars altera: de vita Christiana subjective spectata. Liber primus: Vita christiana in processu suae evolutionis.“ Pest, 1856. 8-dr. X és 228 l. Ára, 1 frt 5 kr. a. é. — „Pars altera. Liber secundus: Vita Christiana in sui perfectione.“ Pest, 1857. 8-dr. X és 274 l. Ára 1 frt. 40 kr. Mind a három kötetnek ára összesen: 3 frt 15 kr. au. ért.

IV. „**Családi olvasmányok**.“ I. és II-dik füzet tartalma: „Flam esőndélet, három kis elbeszélésben Conscience Henriktől. Németből fordította Szabó Imre.“ III-ik füzet tartalma: „Az erény jutalma, Klar után németből Nagy Mártontól. Ki-

adja dr Szabóky Adolf. 12-dr. 235 l. — Ára, egy-egy füzetnek 12 kr. au. ért.; összesen 36 kr. au. ért.

Előfizetési felhívás.

Három évtizede, hogy a magyar közönség szerény egylettünk egyház-irodalmi működését ismeri; ismeri azon kötetekből, melyeknek száma az egylet létezésének évszámával egyenlő; s azért az irányról, melyet a művek megválasztásában követünk, bővebben szólni fölslegesnek tartjuk. Elég legyen e sorokban az érdekelt közönséget röviden figyelmeztetnünk, hogy az egyház és haza iránt önkényt elvállalt s azért kedves kötelességünknek ez idén is eleget tenni akarunk, midőn az Agoston „De civitate Dei“ című művének fordításából a 3-ik kötetet kiadni s ezzel az egész művet bevégezni szándékozunk. — Midőn a most említett kötetre, mely körül-belül 30 ivig terjed, és a rendes (Medárdnap) határidőig minden bizonynyal megjelenik, 1 frt. 30 kr-ával előfizetést nyitunk: tisztelettel kérjük ki a t. közönség, különösen ügyfeleink szives részvételét és pártfogását. Pest, I. bizottmányi gyűlésünkben, dec. 9-én 1860.

A pesti növendék papság m. e. iskolájának ez évi tagjai.

Kegyes adományok.

Szent-István-oltárra: Ujvári Ignác közlakos Tarna-Szent-Miklóson 8 kr. ausz. értékben; nt. Márton Mihály plebános Körös-Ladányban 68 kr. au. ért.; Juhász Márton Gyöngyösön (Ürményi- emlékszed 5 példányáért) 1 frt. au. ért.; nt. Dolánszky Alajos gyöngyösi káplán (Ürményi- emlékszed 2 példányáért) 75 kr. au. ért.

A kínai gyermekek megmentésére: egy névtelen Szászvárosból 4 frt. 50 kr. au. ért.

Szerkesztői értesítés.

N. J.-nak R.—P.—án. Kézhez jutott.

R. J.—nek B.—ben. Szivesen veendjük az ajánlatot.

Előfizetési felhívás

KATHOLIKUS NÉPLAP

1861-dik évi folyamára.

A „Katholikus Néplap“ jövő 1861-ik évben is a szokott előfizetési feltételek mellett, ugyanazon irány- és szel-
lemben fog megjelenni, minden héten egyszer, csütörtökön.

Föladatunk a jelen viszonyok közt, midőn egy szebb jövő hajnala derült föl hazánk láthatarán, annál terjedettebbé vált. Miért is Isten segítségével, lelkes munkatársaink közreműködése mellett minden törekvésünket megkettőztetve a vallásosság- és erkölcsiségnek, mely nélkül egy jobb kor előteremtését képzelnünk nem lehet, terjesztésére s ápolására fordítani igyekvendünk.

Midőn e legszentebb szándokunk gyámolítására a tisztelt közönség pártolását hazafiúi bizalommal ezennel föl-
kérjük, szeretetteljesen megkeressük egyszersmind t. cz. ügyfeleinket, főleg pedig a Szent-István-Társulat tisztelet-
beli tagjait, hogy körükben Néplapunk iránt minél melegebb részvétet gerjeszteni, s előfizetőink számát lehetőleg
nevelni sziveskedjenek.

A t. cz. gyűjtőknek ez érdembeli fáradozásait a szokott tiszteletpéldánnyal némileg meghálálni, ezentul is
kedves kötelességül tartandjuk.

Előfizetési ár: Budapesten, félévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr. a. ér.; vidékre postán, félévre
1 frt 66 kr., egész évre 3 frt 32 kr. a. ér.

Az előfizetési pénzek a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalába (Lipót-utca 8. sz. a.) bérmentesen, és pedig
hogy a fölsleges példányok nyomtatásával járó költségek megkiméltessenek, minél előbb küldendők be.

A czimek, lakhely és az utolsó posta hibátlan s olvasható följegyzését kérjük.

A béke és szeretet Istenének áldása legyen mindnyájunkon!

Pesten, december 5-én 1860.

Kádas Rudolf,

felelős szerkesztő.

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ: KÁDÁS RUDOLF.

PESTEN, EMICH GUSZTÁV M. AKAD. NYOMDÁSZ (BARÁTOK TERE, 7. SZÁM).